

Tanja P. Hohler

Pozabljaš

Pozabljaš

I.

nisi v tu in zdaj

v mladostne prigode drsiš in
objemaš silhuete gibkih deklic

domet pogleda je neznanka
artritična kolena klecajo in
hrbtenica se seseda sama vase
da si iz dneva v dan manjši
zmeraj bolj ti – zmeraj bliže sebi

II.

pljuskanje daljav

med neubranimi toni trstenk
jo kličeš z imeni prvih ljubezni

izgubljena na polju zrele jeseni
potopljena v sapo prečutih noči
trosi srebro na tvoje in svoje lase
med zgubaninami nosi smehljaj
in morja miline v peščenih dlaneh

III.

razposajena osuplost

pergament vek se kot prosojna krila
nočnega metulja spusti na oči in

desnica spet boža kuštrave glave in
kazalec spet drsi prek pordelih lic in
skozenj se pretakajo vse vode sveta
iz tvojih rok – iz njihovih rok –
do tvojih – do njihovih – do njih otrok

IV.

enakomerno odštevanje

lahko bi bil metronom lahko srce
lahko pa bi bili le vdihi brez želja

gledaš reko pa ne vidiš gladine
samo odtekanje časa se zrcali
med njo in teboj in odplavlja
preperele luskine (samo)cenzure
na slamnati jez altruizma

V.

pritajeno žebranje

kot bi nekdo ponavljal mantra
ali pa molil po nebesni aleji

ugibaš koliko postaranih mož
živi v tebi se sprijema s teboj
koliko življenj imajo posamično
in vsi skupaj na vstopu v pripovedko
ki se začinja z nekoč je ljubil

VI.

pregibanje popoldneva

hrastova vrata paralela vračanja domov
sončne ure zlite na zbledeli akvarel

med lišaje let v vosek oči zaveje
pražena čebula – tako navadno in domače
za drugim vogalom zajoče otrok in
moški in ženski glasovi se pno v višave
tako navadno in tako domače

VII.

drobno škrebljanje

prši po šipi in nezadržno polzi vate
dež se igra skrivalnice s teboj

navade se stekajo po nagibu dna
nespečnost pa jih zasleduje
do odvodov na smetišče časa
do spiralnih ponikalnic v delirij
v mulj na dnu razcepljenih spominov

Prebujaš se

I.

iz sveta senc

se primikaš k izvoru svetlobe
kot bi bila iz dveh ločenih življenj

v snopu polsna oživijo podobe teme
v fluidni procesiji praoblik lahko
izstopijo iz dna kavne skodelice
bivajo v podrasti svoje biti in se ti
le v sanjah spet nevarno približajo

II.

prečeseš svitanje

misli ko (še) nimajo ogrodja besed
da bi ti jih (po)brali iz oči

od preveč ognja otrpneš
za njim prihaja ledena doba
brezbrižnosti – zmeraj v nekem
nenaključnem ravnovesju
neka hipokritska simetrija

III.

z ostrimi nohti trgaš

zapredek prepričanj da zvestobe ni
sama na poti cefranja cerebralnih niti

v izrekanju svobode zazveni nešteto spon
še Bog ti je v svoji odsotnosti določen
ti pa edina ki lahko računaš nanjo
edina ki lahko odvrne upogljivo žalost
in presidra dostojanstvo pred spodobnost

IV.

zagonetno presvetljena

da bi lahko svetila od znotraj
iz zavetišča skrivališča svoje biti

telesa z lastno svetlobo žarijo
potegniti se iz pretirane tesnobe
vplivanja – previdno poskrbeti
za svojo sebično plat pomeni le
pretanjeno prižigati ugasla sonca

V.

osredotočena v tišino

pod podplati drobiš iluzije
trajnosti in varnosti – spreminjaš se

vznemirjenje ne pride samo
ko v sredici dozoriš ga povabiš k sebi
zrahljaš prijem navezanosti in lagodja
se razstrupljaš se odpiraš opogumljaš
za odmik od iluzornih sprenevedanj

VI.

delitev na dvoje

mene in tebe ki sva pognala iz naju
ravno ko sva hotela biti eno

redukcija megalomanskih želja
na dve ali tri slabo definirane
nekaj o zdravju in blagih pristankih
vse drugo je le strah pred samoto
neobčutljivo za paniko nevronov

VII.

kam so šli tatovi

ko je bil razgaljen nori mož
so preblizu da ne zaznajo nelagodja

odložiš maske pa se spet ponujajo
ne moreš – ne znaš se jih znebiti
da bi te sonce poljubilo golo
da bi za en sam dan do norosti
okusila gotovost in svobodo